

Драган Мандић

ПРЕЧИЦА

ПРЕЧИЦА

Из испрженог јајета излегло се пиле. Уместо да, попут остале живине, кљуца и јурца по дворишту, без много размишљања, кренуло је право у пустињу која је почињала иза куће. Видело се одмах да паперјасто чудо хоће пречицом, макар и под врелим сунцем, сличном јајету на око. Узалуд сам га задржавао, тврдећи да је тамо бескрајни песак, невиђена пустош. Пречица, ако је она битна, свакако је на другој страни, можда супротној. Али оно није слушало. Врзмало ми се око ногу, настављајући куд је наумило. Деловало је сигурно, одлучно, чак дрско. Притом се смешило пилећим, испрженим осмехом. Кад се сасвим измакло и кад му се учинило да је безбедно, махнуло ми је крилцем. Онда се изгубило међу ретким палмама опуштеног лишћа и кактусима најезених бодљи.

ЦУЦЛАШИ

Старимо, он извор, ја увир. А знате ли шта је увир? Јесте ли га икад видели? Ја јесам много пута и не бих никад више. То вам је нешто страшно, горе од страшног; то је мука над мукама; то је крај, ништавило пре ништавила. После тога остаје само да кренем обрнутим смером. Сад сам ја извор, он увир. Знате ли шта је извор, шта значи кад вода избије из земље, обично у подножју брега, па стигне до неког града, до његових фабрика, и прљаво настави? Са реком се тада догађају и остале гадости живота, али, боме, и смрти. Јер она, река, умире, и никако да умре. Ето шта је извор, шта почетак. Али, шта то

причам? Какав црни почетак, кад, ево, старимо и он и ја, кад нам се догађају, углавном, ружне ствари. А кад је све већ тако, наизглед нелогично, да кажем и ово. Он је овај човек овде, па овај чак овде, а ја сам онај тамо, па чак тамо. При том и даље мењамо места. Наравно да промене обавезују и имају додатак, нарочито зато што смо увелико изборани. Старци смо, а још су нам ту цуцле.

ПА УК

Одвајам се од свог распореног тела и, сличан пауку, пузим уз невидљиве нити. Стижем до плафона са којег гледам како хирурзи петљају око кржаве и зјапеће утробе. Једном од људи у зеленој униформи сестра брише број, други из руку друге сестре узима маказе, док трећи из угла, пуног којекаквих апарата, сикће како се пацијентов крвни притисак свео на нулу и како му је срце престало. И на екрану је престало. Драма је на врхунцу. Часови неизвесности су дуги, ма колико кратки. Онда настаје преокрет. Уместо да мој паук (или слична зверчица) настави кроз плафон, он се враћа низ оне нити. Силази лагано, неодлучно. Повремено застајкује, њуши, наставља. Кад доспе до распореног тела, оклева неколико тренутака, па се увлачи у отвор као да ће жртва ждрати изнутра. Утом лекар из угла виче - сада са осмехом на лицу - даје пулс поново ту и да је срце опет почело... Наравно да не каже шта је почело.

УТЕХА

Рашчупана и крезуба вештица ме погледа онако престашеног и рече да не бринем. Зашто сам се толико препао ње, грбаве и мршаве бабускере, кад знам да вештице не постоје? Потом узјаха метлу. Таман се спрема да одлети, кад ето ти рогатог и репатог ђавола. Погледа ме и потапша по рамену. Рече да не бринем. Ни ђаволи не постоје, они су пука измишљотина припростога света. Таман се спремао да одјезди, кад ево ти вампира. Мртвачки се осмехне празним лицем и очима, па ме и он прекори, али и охрабри. Шта је, зашто сам пребледео? Зар сам заборавио да нема вампира? Сад, окружен злим наказама, не знам шта да мислим и чиним. Недоумицу прекиде долазак нове вештице, рашчупаније и страшније од претходне, јер ме и она теши и уверава у којешта.